

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitur Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

VII. Consideratio pro Feria VII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

b Luc. 2. 9.
c Mat. 27.
45.

hem, b *claritas Dei circumfulsit Pastores.* Et toto suæ prædicationis tempore hoc officium præstitit, donec in cruce expirauit: & tunc e tenebris factus sunt super uniuersam terram, a sexta hora usque ad nonam: in signum, quod abcessisset Magister, qui Sol erat, & lux mundi. Postea descendit in limbum, locum profundissimum & obscurissimum: in quo quamdiu facta lux fuit limbi, illuminans inferiores illas partes terræ, & eas conuertens in Paradisum; communicans animabus illis claram Diuinæ essentia: uisionem. Ipso autem inde exeunte, mansit limbus in perpetuis tenebris, in nocte. Postea ascendit in cælum Empyreum: ubi etiam fungitur officio Solis, illustrans omnes beatos. De illa enim cœlesti Ierusalem ait S. Joannes: quod d *Ciuitas non eget Sole neque Luna, ut luceant in ea. Nam claritas Dei illuminat eam, & lucerna eius est Agnus. Qui, quamdiu est in cœlo, lux cœli; & quia nunquam desinet esse ibi, ideo nec illuminare desinet, neque ibi poterit esse unquam nox.*

d Apoc. 21.
23.

2

Sed quid faciemus in mundo, o Agnus Dei, si semper in cœlo maneat, nec ad nos redeas? Redi igitur Domine in mundum, ut sis lux in eo uenturum: sine te enim ubique sunt tenebræ. O Diuinæ charitatis cellarum: cuius immensa sapientia inuenire nouit modum, quo ille ipse Sol, qui superiorem illuminat mundum, non discedens inde, ueniat cotidie ad mundum hunc inferiorem tectus uelo Sacramentum: inde lucem emittat, quamuis non nihil obscuram; & quod amplius est, ita tectus ingrediatur viscera communicantis, quasi in quendam limbum, quem luce sua conuertat in Paradisum. Veni Domine, ueni ad uisitandam hanc animam, quæ habitat in tenebris, & in regione umbrae mortis. Oriatur in ea lux tua, & Sol iste appareat ei: nam quamuis hac nube tectus ueniat, per eam emittet radios, qui sufficiant ad eam illustrandam, & accendendam, & conuertendam in cælum, propter æterni Regis præsentiam.

e Isai. 9. 2.

3

Denique considera effectus, quos Diuinus hic sol luce sua efficit in anima, replens illam Diuinarum inspirationem splendoribus, quibus Fidei lumine amplius illustratur; gratiæ splendor augetur; charitatis ignis accenditur; & uirtutum omnium affectus extimulantur; cor læticia repletur: & causa est, cur potentiæ suæ munia exerceant, sicut qui in die cum decet & honestate ambulat, horrens opera tenebrarum. Accede igitur, anima mea ad Deum tuum: ut eius præsentia illustretis: exurge à somno, quo tenebris, ut Christus luce sua te illuminet.

VII. *Consideratio pro die Sabbati.*

a Mat. 1. 56.

ECCE SPONSUS VENIT, exite obviam ei. Si vis, anima mea, plene exequi, quod hæc vox tibi dicit: attende diligenter quis sit Sponsus qui uenit, & quæ illa Sponsa, quam accipiet, in quo eius sponsalia consistant, & quænam bona ex ijs resultent. Quem existimas esse sponsum

cuius hic nomē reciteretur, quia est ineffabile & admirabile? Ipsūmet verbum Diuinum, quod è cælo venit in thalamum Virginis, in quo nuptias cum humana natura celebraret, coniungens eam secum in vnitatem Personarum. Ipse igitur idem de cælo nunc descendit, & panis accedentibus tectus, cordis tui thalamum ingredi vult: vt in eo spiritualia tecum sponsalia inerat. Quis autē sponsus pulchrior esse potest, magis graciosus, ditior, potentior, sapientior, prudentior, magisq; bonis omnibus repletus, quā sit filius æterni Patris, splendor eius gloriæ: in quo repositi sunt thesauri omnes infinitarum eius diuitiarum? Quamuis autem tectus veniat, & exterius viliter vestitus, nō tamen est pauper: nam interius totā suam Maiestatem & amplitudinem adfert; & cū eadē gloria, quā habet in cælo, venit & manet in hoc Sacramento. Sed quid dices de anima tua, quā ipse vult in sponsam accipere? quantū ille habet pulchritudinis, tantū illa habet deformitatis. Ille est nitide candidior, illa nigra instar carbonis; ille est speciosus super filios hominum, illa Dæmonibus turpior: eò quod culpis innumeris se maculauerit, sitq; multis sceleribus defædata. Et quænam maior iniquitas, quā adulterium commisisse contra supremum hunc sponsū? Sed quænam contra maior esse potest bonitas & benignitas in tali sponso, quā quod parcat adulteræ, & iterum redeat, ad purā cum ea amicitiam in eundā? *b Tu (ait Dominus) fornicata es cum amatoribus multis: tamen reuertere ad me, & ego suscipiam te.* Purifica te ipsam per pœnitentiā, & accede ad communionem, & ego te in meam accipiam; & tanquam cum sponsa tecum agam. Nam *c qui manducat meam carnem, & bibit meum sanguinem, in me manet & ego in illo.* Quemadmodum enim vterq; coniunx sunt vna caro: ita anima & Deus sunt vnus Spiritus: vnus propter vnionem charitatis; vnus propter conformitatem voluntatū; vnus ob similitudinē in actionibus; vnus in rebus omnibus, quæ spectant ad alterum: quia vterq; eas accipit, quasi proprias. Ita vt anima dicat: *d delectus meus mihi & ego illi.* Sed quis referre poterit bona, quæ hinc proueniunt? amicitia adeo intimā, familiaritatem adeo magnam in oratione, delicias contemplationis, fiduciam adeo certam in petendo, efficacitatem adeo magnam in obtinendo, quod petitur; solidam adeo rerū temporalium renunciationem, & voluptatem in solis æternis querendis; quantam lætitiā in aduersitatibus, quantum zelum in adiuuandis alijs? Sed cur laboro in referendis bonis, cum inter bonos sponso non sit bonorum partitio. Cum igitur anima sponsū habeat Deum, quomodo cum eo non habeat omnia? Attende igitur, ô anima, quod tuus iam accedat sponsus, exorna te ipsam, & exi obuiam ei, & quemadmodum corpus tuum sacris vestibus ornas: ita enitere, vt præclaris virtutibus spiritum ornas; ne repellaris ex nuptijs, non habens vestem, quæ dignam te faciat in eis manere.

1

2

b Ierem. 3.

c Ioan. 6. 57.

3

d Cæ. 2. 16.

4

25
81. 9.